

LISTAMAÐUR ARTIST

RÓSKA

SÝNINGARSTJÓRI CURATOR

ÁSTRÍÐUR MAGNÚSDÓTTIR

SALUR GALLERY 1

05.06—29.08.2021

RÓSKA BU-SKENCE KAVER

LISTASAFN
ÁRNESINGA

LÁ
ART MUSEUM

Leyfðu mér að ganga um
móana,
berfætt í kjól
og sautján syngjandi lóur elta mig.
Elísabet Jökulsdóttir

Sumarsýningar Listasafns Árnesinga; *Róska, Íðustreymi* og *Yfirtaka* hafa marga snertifleti. Það stremir úr iðunni á milli sýningarsala; frá einum tíma til annars, frá einu verki til annars, frá listum til gesta.

RÓSKA – Áhrif og andagift Það er mikill heiður að fá að setja saman sýningu á verkum Róska og fá tækifæri til að miðla baráttuanda hennar og myndheimi sem var allt í senn fagur, marglaga og ögrandi. Róska var listamaður sem hafði mikil áhrif á samtíma sinn og komandi kynslóðir listamanna, og enn á eftir að uppgötvu og rannsaka margar víddir verka hennar. Hún var óhrædd við að vinna þvert á miðla og það á einnig við samtímalistakonurnar í *Íðustreymi* og *Yfirtöku*. Viðfangsefni þeirra tengjast hvort tveggja á augljósan og dulan hátt því sem stóð hjarta Róska næst í list hennar; hinu mannlega, náttúrunni, femínismanum, dulúðinni, endurtekningunni, ljóðræna einfaldleikanum, réttlætinu og húmornum.

Íðustreymi Kristín Gunnlaugsdóttir hefur leikið sér með fjölpætta tækni, meðal annars í ögrandi málverkum sem unnin eru með aldagamalli aðferð með eggtemperu á tré og blaðgulli. Á sýningunni *Íðustreymi* sýnir hún saumaðar myndir í striga, í senn kraftmikil og viðkvæm verk.

Gjörningaklúbburinn sem hefur starfað frá 1996 er nú skipaður þeim Eirunu Sigurðardóttur og Jóní Jónsdóttur hefur frá upphafi vakið mikla athygli fyrir verk sem unnin eru í alla mögulega miðla sem þjóna hugmyndunum hverju sinni. Á sýningunni *Íðustreymi* sýnir Gjörningaklúbburinn vídeóverk sitt *Aqua Maria*, magnbrungið verk sem vísar í baráttuanda kvenna og bylaninga undanfarinna ára.

Sara Björnsdóttir hefur um árabil unnið í mismunandi miðlum og á sýningunni *Íðustreymi* sýnir hún textaklippi-myndir þar sem textinn er allt í senn beittur, ljóðrænn, humorískur, súrealískur og ádeila.

Katrín Elvarsdóttir gerir óvæntar tilraunir með ljósmyndina. Ljósmyndaverk hennar einkennast af brotakennendum en jafnframt óræðum frásögnum þar sem leikið er með hugmyndina um sameiginlega minningarsköpun.

Ljóð Elísabetar Jökulsdóttur úr ljóðabókinni *Sjáðu, Sjáðu mig, þannig geturðu elskat mig* og bókinni *Bænahús Ellu Stínu* má lesa innan um verk hinna kennanna. Ljóðin og smásögurnar tengja verkin á sýningunum saman með þráðum sem Elísabet vefur á sinn einstaka hátt.

Yfirtaka Í þátttökugjörningnum *Yfirtaka*, gerir listakonan Anna Kolfinna Kuran tilraunir til að taka yfir rými með hjálp kvenna úr ólikum áttum samfélagsins, bæði á opnun sýninganna sem og í vídeóverki.

Let me walk
in the moorland
barefoot in a dress
with seventeen singing plovers following me.
Elísabet Jökulsdóttir

The LÁ Art Museum summer shows – *Róska, Turbulence* and *Takeover* – interface on many levels. The turbulence flows between galleries; from one time to another, one work to another, from the art to the visitors.

RÓSKA – Impact and Inspiration It is a great honour to have the opportunity to present an exhibition of Róska's art, and to communicate her campaigning spirit and visual world, which was beautiful, multi-layered, and provocative. Róska was an artist who had a powerful impact on her time and on later generations of artists; and many dimensions of her work have yet to be discovered and explored. She was unafraid of a cross-media approach in her art, and the same applies to the contemporary artists in *Turbulence* and *Takeover*. Their subjects relate, both overtly and more subtly, to the elements which were paramount to Róska in her art: the human, nature, feminism, the mystical, reiteration, lyrical simplicity, justice and humour.

Turbulence Kristín Gunnlaugsdóttir has worked in a range of media, for instance with provocative paintings made using the age-old technique of egg-tempura and gold leaf on wood. In the exhibition *Turbulence* she shows pictures sewn on canvas, which are powerful and at the same time sensitive.

The Icelandic Love Corporation, which was founded in 1996 and now comprises artists Eirún Sigurðardóttir and Jóní Jónsdóttir, has from the outset attracted great attention for works made in all possible media, to serve the concept in question. In *Turbulence* The Icelandic Love Corporation shows a video work, *Aqua Maria*, a magnificent piece which references women's fighting spirit and revolutions of recent years.

Sara Björnsdóttir has worked in a range of media over the years, and to *Turbulence* she contributes text-collages in which the text is simultaneously acerbic, lyrical, humorous, surreal and satirical.

Katrín Elvarsdóttir shows unexpected experimentation with photography. Her photographic works are characterised by fragmentary and enigmatic narratives in which she plays with the concept of collective memory-creation.

Poems by Elísabet Jökulsdóttir from her book of verse *Sjáðu, Sjáðu mig, þannig geturðu elskat mig* (See, See Me, Then You Can Love Me) are interspersed with the other artists' works. The poems connect the works in the exhibitions together with threads spun by Elísabet in her own unique way.

Takeover In the participatory performance work *Takeover*, artist Anna Kolfinna Kuran seeks to take over a space with the assistance of women from different sectors of society, both at the exhibition opening and in a video work.

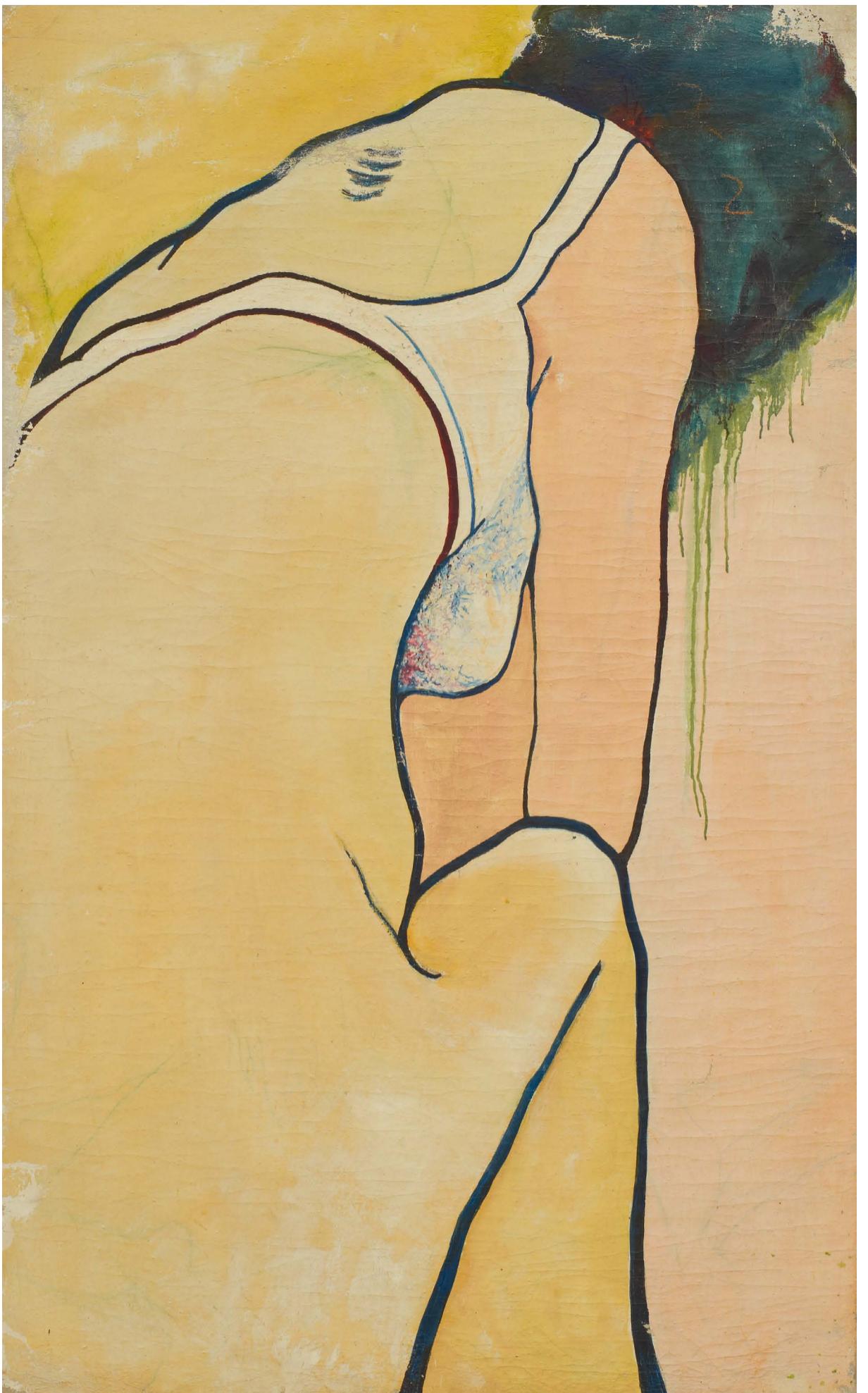

RÓSKA

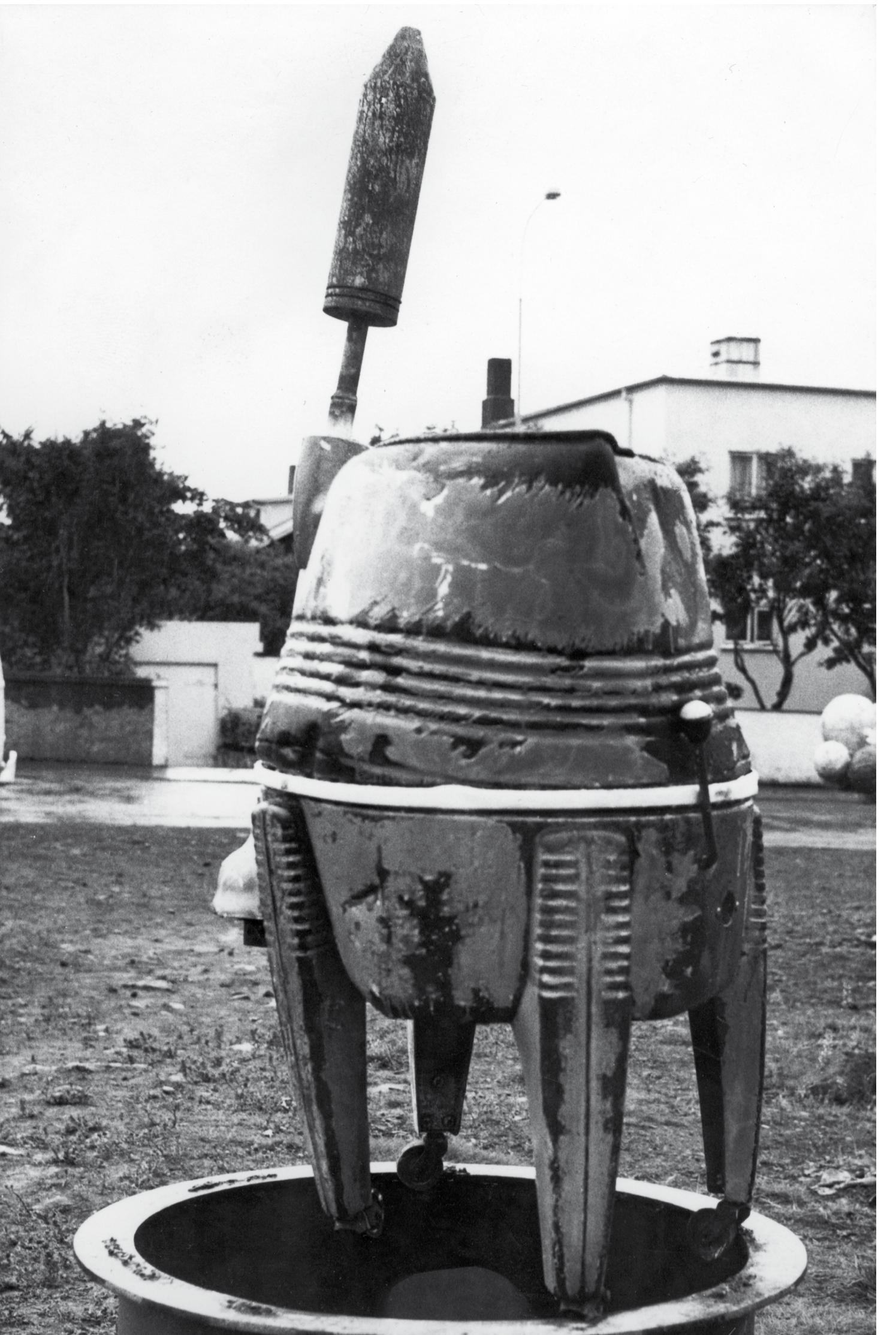
Attention
1990

Ljósmynd Photograph
Listasafn Reykjavíkur Reykjavík Art Museum

Án titils
Untitled
1968

Öla á striga Oil on canvas
Listasafn Reykjavíkur Reykjavík Art Museum

Tilvonandi húsmóðir/Súper-þvottavél
Prospective Housewife/Super Washing Machine
1967

RÓSKA

Útstilling á Skelavörðuhöllin
Ljósmyndasafn Reykjavíkur
Reykjavík Museum of Photography

I. maínn minn
My First of May
1969

Veggspjald - Poster
Úr safneign Nýlistasafnsins - Collection of The Living Art Museum

RÓSKA

Án titils
Untitled

1968

Blönduhá tekni · Mixed media
Listasafn Íslands · National Gallery of Iceland, LI 4796

9

Án titils
Untitled

um/ca. 1969

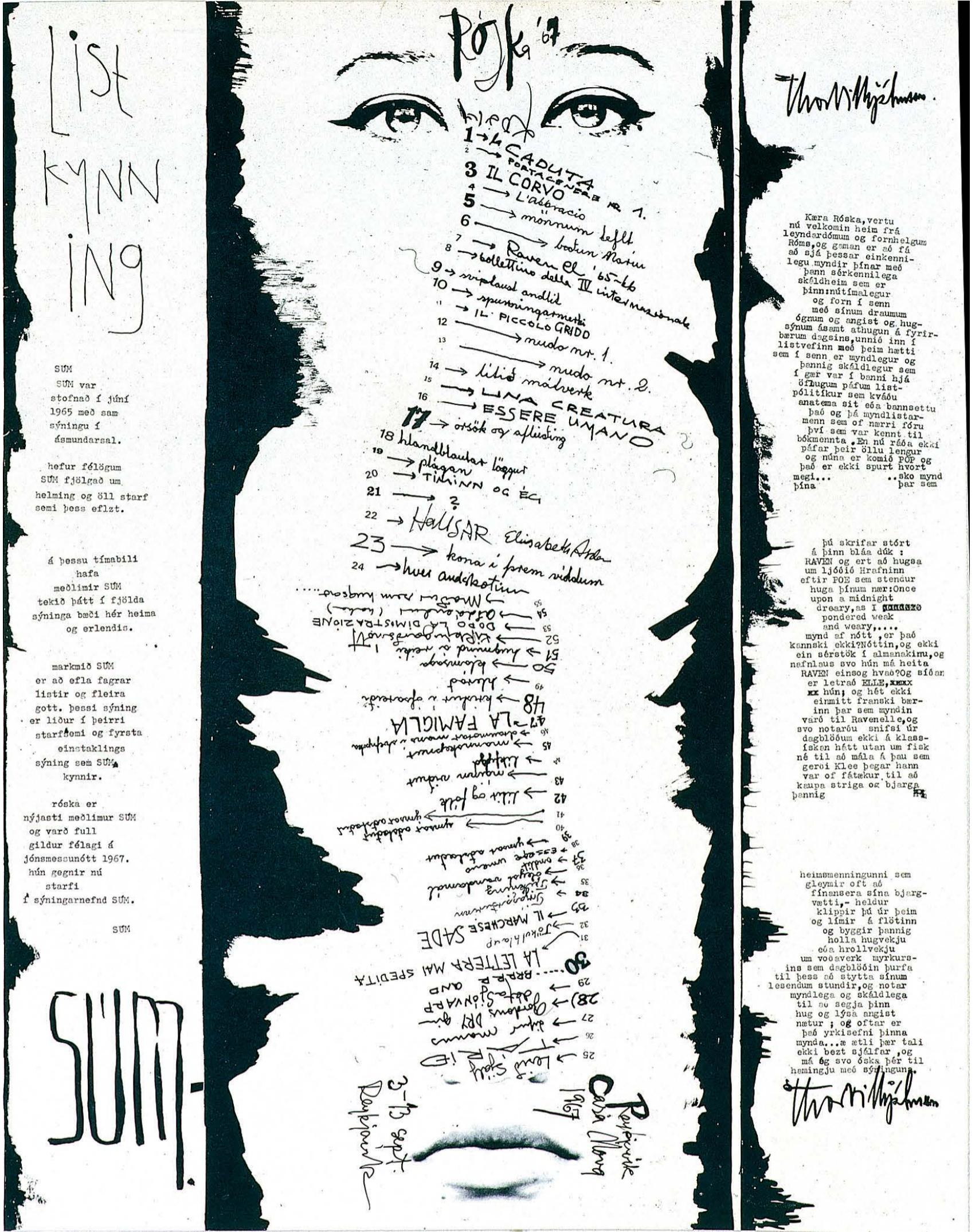
Blönduhá tekni · Mixed media
Listasafn Íslands · National Gallery of Iceland, LI 4807

RÓSKA

Síðasta hálmstráið
The Last Straw
1969

Öla á stríga Oil on canvas
Listasafn Íslands National Gallery of Iceland, LI-4792

Listkynning SÚM
Art presentation at Gallery SÚM
1967

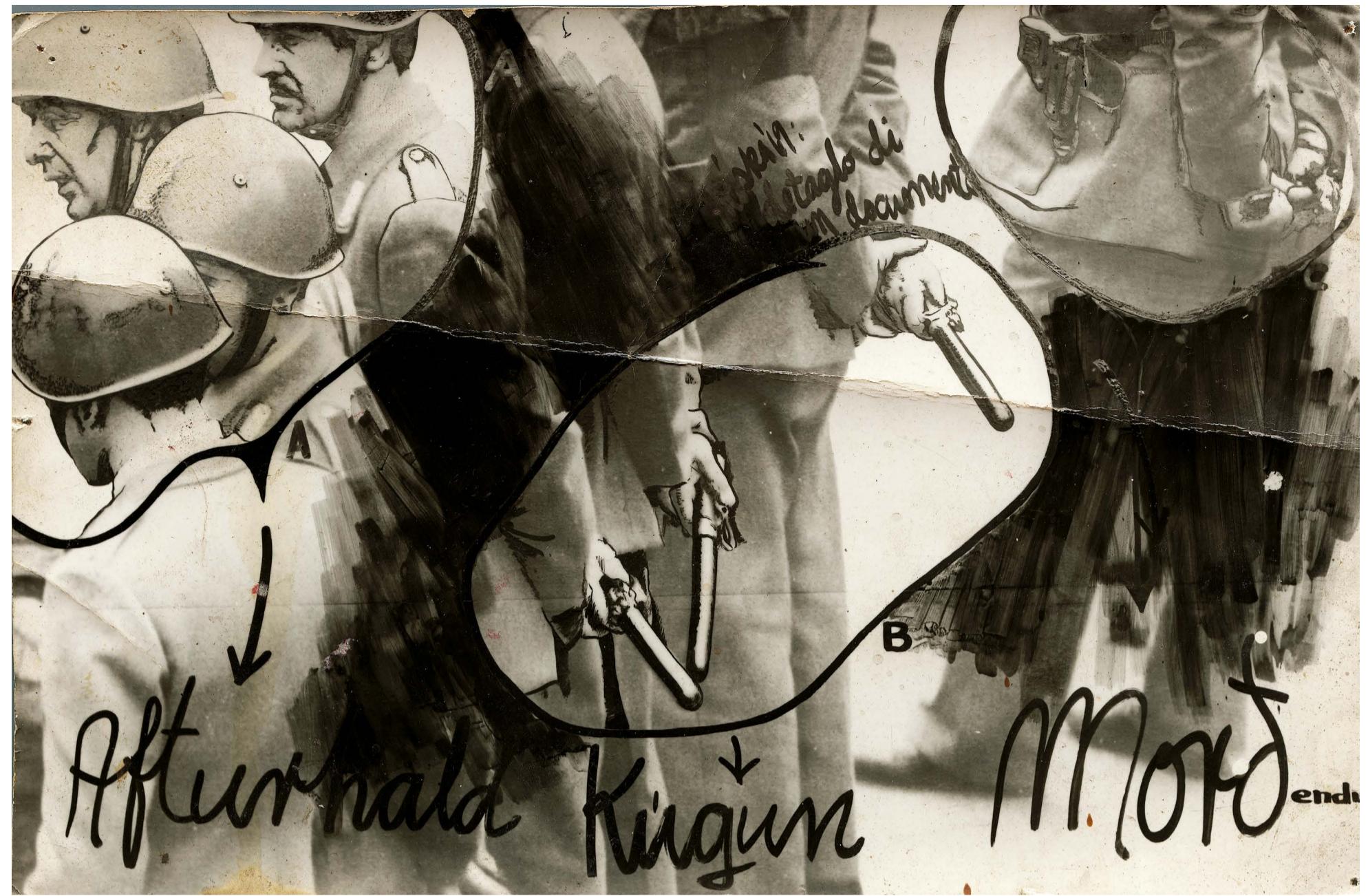
Veggþjald Poster
Úr safneign Nýlistasafnsins Collection of The Living Art Museum

RÓSKA

Tíminn og ég
The Time and Me
1967

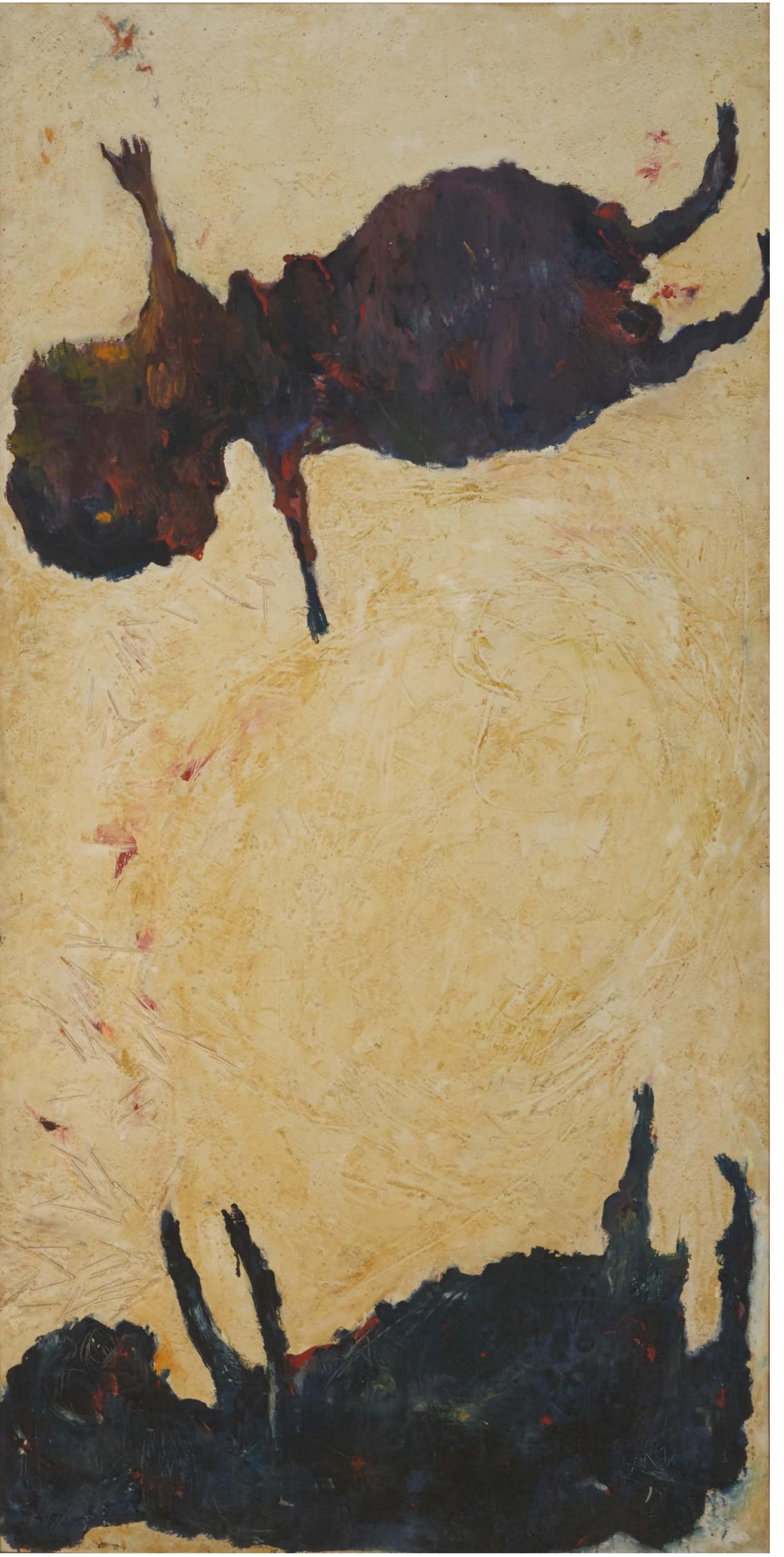
Akrýl á spánpítu Acrylic on fibreboard
Úr safneign Nýlistasafnsins Collection of The Living Art Museum

13

Afturhald, kúgun, morð
Reactionary, oppression, murder
1969

Ljósmynd Photograph
Listasafn Reykjavíkur Reykjavík Art Museum

RÓSKA

Fallþungi dilka
1967
Akryl á stríga Acrylic on canvas
Úr safneign Nýlistasafnsins Collection of The Living Art Museum

Rok í Reykjavík
Tempest in Reykjavík
1996
Akryl á stríga Acrylic on canvas
Úr safneign Nýlistasafnsins Collection of The Living Art Museum

◆ Sýning á sköpunar- og aðgerðaverkum Róska er alltaf tímabær og kærkomin. Mynd- og skáldheimur hennar og afdráttarlaus baráttuandi voru afgerandi í samfélagi nýframúrstefnu upp úr miðri síðustu öld. Eftirstríðsárin voru miklir umbrotatímar og hugmyndir manna um listir og samfélög tóku örum breytingum. Róska var leiðandi afli á íslenskri myndlistarsenu á sjöunda og áttunda áratug síðustu aldar. Hún var djörf og fylgin sér, hæfileikarík og frumleg, og hún hafði einstakt lag á að snerta hug og hjörtu fólks með einlægum myndverkum sínum og ögrandi aðgerðum. Hún hikaði hvergi í sköpunarferlinu og tókst á við nýja og framúrstefnulega miðla. Listin kraumaði innra með henni og undiraldan í listsköpun hennar var persónuleg, framúrstefnuleg og súrealísk. Myndheimur hennar segir sögu samfélags ekki síður en hennar persónulegu sögu. Róska hafði sterkar skoðanir og notaði listsköpun til þess að tjá það sem henni lá á hjarta, hvort sem um var að ræða persónuleg eða pólitísk málefni.

Markmiðið með þessari sýningu á verkum Róska er að rýna í einstakan myndheim hennar og kanna áhrifin sem listfengi hennar og framúrstefna hafa haft á einstaklinga og samtímann. Á sýningunni *RÓSKA – Áhrif og andagift* gefur að líta valin verk frá upphafi ferils hennar til loka, unnin í ólika miðla. Hæfileikar hennar og fjölhæfni, næmni og einlægni, djörfung og réttlætiskennd streyma frá hverju verkinu á fætur öðru og saman mynda þau fjölbreytta og marglagu heild sem vert er að rýna í, upplifa, miðla og virða.

Ragnhildur Óskarsdóttir (1940–1996) eða Róska, eins og hún var alltaf kölluð, fæddist í Reykjavík hinn 31. október árið 1940, árið sem breski herinn lagði Ísland undir sig í upphafi síðari heimsstyrjaldar. Hún ólst upp á borgaralegu heimili með foreldrum sínum, Sigurborgu Emilsdóttur og Óskari B. Bjarnasyni, og tveimur systrum, Borghildi og Guðrúnú. Það kom snemma í ljós að Róska var engum lík. Hún var einstaklega hæfileikarík, leifrandi falleg, ögrandi og heillandi. Eftir grunnskólagöngu og einn vetur í MR hóf hún nám í Myndista- og handíaskólanum árið 1960. Þar kynntist hún framúrstefnulegum hugmyndum og skapandi ungu fólk sem vildi breyta heiminum, og rísa upp gegn akademískri listhefð fyrri alda og ríkjandi hugmyndum um listsköpun. Róska fór til Pragur árið 1962, hélt áfram listsköpun, giftist Gylfa Reykdal og þau eignuðust son. Hún festi ekki rætur, skildi við Gylfa, fór til Parísar og bjó á listamannanýlendu í eitt ár. Þaðan fór hún til Rómar og kynntist seinni eiginmanni sínum, Italanum Manrico Pavoletonni. Árið 1965 hóf hún nám í L'Accademia di Belle Arti og var þar tvö ár. Hún og Manrico bjuggu í miðborg Rómar á Via Giulia sem brátt varð að eins konar listamiðstöð í Róm, iðandi af lífi, hugmyndum og listsköpun.

◆ An exhibition of Róska's creative and activist works is always timely and welcome. Her visual and poetic world and her uncompromising fighting spirit were decisive in the community of the neo avant-garde in the years after the middle of the twentieth century. The postwar years were a period of ferment, when ideas about art and society were rapidly changing. Róska was a leading influence on the Icelandic art scene of the 1960s and 70s. She was daring and tenacious, talented and original, and she had a special flair for touching hearts and minds through her sincere works of art and provocative actions. She never balked in her creative process, and she contended with new, avant-garde media. Art smouldered within her, and the undercurrent of her art practice was personal, avant-garde and surreal. Her visual world tells the story of a society, no less than her own personal story. Róska had strong views, and used her art to communicate what she needed to say, whether personal or political in nature.

The objective of this exhibition of Róska's work is to examine her unique visual world and to explore the impact of her artistic gifts and avant-gardism on individuals, and on our time. The exhibition *RÓSKA – Impact and Inspiration* presents a selection of works spanning her artistic career, made in a range of media. One after another, her works radiate her talent and versatility, sensibility and sincerity, daring and sense of justice, forming a diverse and multi-layered whole which deserves to be examined, experienced, mediated and valued.

Ragnhildur Óskarsdóttir (1940–1996), always known as Róska, was born in Reykjavík on 31 October 1940 – the year when British troops occupied Iceland early in World War II. She grew up in a bourgeois home with her parents, Sigurborg Emilsdóttir and Óskar B. Bjarnason, and two sisters, Borghildur and Guðrún. Róska revealed at an early age that she was one of a kind. She displayed remarkable talents, and was stunningly beautiful, provocative and charismatic. After completing compulsory schooling she attended Reykjavík High School for one year, then commenced studies in 1960 at the Icelandic College of Arts and Crafts (forerunner of the Iceland University of the Arts). There she became acquainted with avant-garde ideas and creative young people who wanted to change the world and rebel against the age-old academic art tradition and dominant ideas about art. In 1962 Róska went to Prague, where she continued with her art practice, married graphic designer Gylfi Reykdal, and their son was born. She did not put down roots in Czechoslovakia; she and Gylfi divorced and she went to Paris, where she spent a year in an artists' colony. She then moved on to Rome, and met her second

Upphafstraumar og nýbreytni nútímalista um aldamótin 1900 voru andsvar við hinni akademísku hefð. Þær höfðu afgerandi áhrif á nýframúrstefnu eftirstríðsárranna og á hugmyndir um líf og listsþópun. Það losnaði um hömlur og listamenn tókust á við nýjar framúrstefnulegar hugmyndir við misgóðar undirtektir. Impressjónistar tóku af skarið í lok 19. aldar, fóru út úr vinnustofunum og fönguðu áhrif dagsbirtu á liti og nærumhverfi með léttum og hrjúfum pensilstrokum. Handverksstefnur eins og Art Nouveau í Frakklandi, Modernisme í Katalóniu og Jugend-stíllinn í Þýskalandi höfðu afgerandi áhrif á próun í myndlist, grafík og hönnun. Listin átti að vera allt um kring, í nytjahlutum og daglegu lífi, ekki einungis sem málverk fyrir hina útvöldu. Híbíli voru skreytt með listrænu veggfóðri og bogadregnum handriðum sem voru innblásin úr jurtaríkinu, frá japónskum trúristum og nýjum möguleikum í kjölfar iðnbýltingar. Expressjónistar tjáðu tilfinningar með sterkum litum og huglægri nálgun. Dadaistar skrifuðu stefnuyfirlýsingar, auglýstu uppákomur, tóku fjöldaframleidda hluti og skilgreindu sem listaverk í andófi sínu gegn stríði og gildandi samfélagshugmyndum. Súrealistar í uppreisn köfuðu í undirmeðvitundina, flutu milli draums og veruleika og könnuðu án rökhusunar það sem var ofar hinu raunverulega. Abstrakt-expressjónismi, strangflatarmálverkið og popplistin fylgdu í kjölfarið, og auðvitað flúxusflæðið þar sem lífið var list í anda Róska.

Akademískra raunsæismálverkið var ekki lengur haft á stalli og listamenn tuttugustu aldar leituðust við að túlka tilvist sína og umhverfi á ferskan og nýstárlagan hátt. Hin nýja óhlutbundna hugmyndafræði, abstraktið, þar sem inntak, tilfinningar, mannlíf og samfélag var útfært með línum, litum og formum án eiginlegrar fyrirmyndar, átti í útistöðum við framúrstefnulegar hugmyndir róttækra frelsissinna. Tjáningin, framúrstefnan, abstraktið og hið óhefðbundna hafði mikil áhrif á Róska og samtíðarmenn hennar, sem mótuðust í hringiðu og umróti breytinga í heiminum og á sviði listarinnar. Pessir fersku straumar nútímalista, angar af sögulegri framúrstefnu og nýframúrstefnu eftirstríðsárranna bárust að endingu til eyjunnar í norðri og Róska var ein af boðberunum.

Árið 1967, eftir tveggja ára nám í Róm og skapandi flæði innan um listamenn og aðgerðasinna, gekk Róska til liðs við SÚM-hópinn á Íslandi og hélt eftirminnilega einkasýningu á hans vegum í Casa Nova, nýbyggingu Menntaskólanums í Reykjavík, þar sem hún sýndi 55 málverk og teikningar. Sýningin vakti athygli og fékk mikla umfjöllun í fjölmöldum enda voru verkin óvenjuleg og heillandi eins og Róska sjálf. Halldór Björn Runólfsson listfræðingur segir í viðtali að það einstaka við Róska sé hvað hún gekk nærrí sjálfri sér og hvað hún var bersögul um sjálfa sig í myndverkum sínum. Það var algjör nýlunda á þessum árum, en í góðum takti við SÚM-hópinn sem leitaðist við að brjóta upp gildi og eðli myndlistar þegar abstraktlistin var enn allsráðandi. Sama ár tók Róska þátt í listsýningu á Skólavörðuholti, samsýningu 16 listamanna utandyra, sem var sú fyrsta sinnar tegundar. Á Skólavörðuholtinu stillti hún upp gamalli

husband, Manrico Pavoletonni. In 1965 she entered L'Accademia di Belle Arti, where she studied for two years. She and Manrico lived in central Rome on the Via Giulia, and before long their home became an informal centre for art in Rome, teeming with life, ideas and creativity.

Innovation in modern art around the turn of the twentieth century was a response to the academic tradition. It had a decisive influence upon the avant-gardism of the post-war period, and ideas about life and creative art. Constraints were eased, and artists contended with new, avant-garde ideas, to a mixed reception. The Impressionists led the way in the late 19th century, leaving their studios in order to capture the effects of natural light on colour and their surroundings, in light, loose brushstrokes. Arts-and-crafts movements such as Art Nouveau in France, Modernisme in Catalonia and the Jugendstil in Germany had a decisive impact on the development of visual art and design. Art was to be everywhere, in functional objects and daily life – not simply in the form of paintings for the élite. Homes were decorated with artistic wallpapers and curved banisters which sought inspiration in flora and Japanese woodcuts, exploiting the new production potential opened up by the industrial revolution. The Expressionists put their feelings across through strong colours and a subjective approach. The Dadaists wrote manifestos, advertised happenings, and took mass-produced objects and redefined them as art, in their opposition to war and the social ideas of the time. Rebellious Surrealists delved down into the unconscious, floating between dream and reality, and explored the transcendental free of rational thinking. Abstract Expressionism, Geometric Abstraction and Pop Art followed, and of course Fluxus, in which life was art, as it was for Róska.

Academic realism in painting had been dislodged from its traditional pedestal, and twentieth-century artists sought to interpret their existence and environment in fresh and innovative ways. The new ideology of the abstract, where content, emotion, human life and society were portrayed in terms of line, colour and form, with no explicit model, was at loggerheads with the avant-garde ideas of radicals seeking freedom. Self-expression, the avant-garde, the abstract and the rejection of tradition were powerful influences on Róska and her contemporaries, who sprung from the maelstrom of changes in the world and in the arts. These fresh trends in modern art – offshoots of the old avant-garde and the neo avant-garde of the postwar years – ultimately reached this island in the far north, and Róska was one of those who championed them.

In 1967, after two years studying in Rome in the creative free-flow among artists and activists, Róska joined the SÚM group of young artists in Iceland; under the aegis of SÚM she held a memorable solo exhibition in the Casa Nova building at Reykjavík High School, where she showed 55 paintings and drawings. The show made a strong impression and received extensive press coverage: the works were unusual and appealing, just like the artist herself.

þvottavél sem vísun í húsmæðrastörf og neyslusamfélag, og breytti í eldflaugapall með því að stinga ofan í hana rakettu. Verkið sem hún nefndi *Tilvonandi húsmóðir* en gekk undir nafninu *Súper-þvottavél* var skúptúr í anda „readymade“- hugmynda dadaista sem skilgreindu hluti sem þeir fundu sem listaverk og settu í nýtt samhengi. *Súper-þvottavélin* vakti mikla athygli og hneykslan. Hjálmar Sveinsson sýningarástjóri á yfirlitssýningu á verkum Róska í Nýlistasafninu árið 2000 segir réttilega í blaðaviðtali í DV að verkið sé fyrsti femíníski gjörningurinn. Róska vildi með gjörningnum vekja athygli á kynjamisrétti og stöðu kvenna í samfélagit, eneinnig á tilgangsleysi og hörmungum striðsátaka. Vietnamstríðið var þá í algleymingi og herstöð Bandaríkjumanna í fullu fjöri á Miðnesheiði.

Á þessum árum varð mikil gerjun í jafnréttisbaráttu. Kvenréttindi og ójöfn staða kvenna og karla voru í brennidepli á sjöunda og áttunda áratugnum. Myndlistarheimurinn var mjög karllægur og konur vildu ná fram úrbótum og viðurkenningu, og tjáðu sig um vanda þess að vera kona í karlaheimi. Myndlistin tók að þróast úr karllægum myndheimi karlkyns listamanna yfir í að myndlistarkonur fóru að tjá sig á femínískan hátt samfara vaxandi kvenréttindabaráttu. Það ríkti mikill baráttuandi í annarri bylgju femínismans og listin varð frjálsari og óheflaðri eftir því sem baráttan efldist. Konur urðu í auknum mæli áberandi sem gerendur í myndlist í stað þess að vera viðföng karlkyns listamanna, og endurspegluðu eigin skoðanir og reynslheim kvenna í verkum sínum á nýstárlegan hátt.

Konan var Róska alla tíð hugleikin sem viðfangsefni og hún endurspeglodi eigin hugarheim og hugarheim kvenna í mörgum af verkum sínum. Hún var kona meðal karla í karllægu samfélagi myndlistar og hafði óbilandi trú að konur væru jafnvígur körlum og þyrftu ekki að lúta karllægum lögmálum borgarastéttar þess tíma. Áhrif frá evrópskri framúrstefnu og femínisma má greina í persónulegum, róttækum, lýriskum og óhefluðum verkum Róska þar sem baráttuandi hennar og róttækni svífur yfir vötnum og endurspeglar tíðarandann. Greinileg eru áhrif hinnar flæðandi og lifandi línu Aubreys Beardsleys og nýstílsins, Art Nouveau, róttækni Suzanne Valadon, hrátils Dubuffets, hugmyndafræði og uppreisnarhugar dada- og súréalistu og grafíkmyndgerðar Toulouse-Lautrecs. Teikningar Róska bera vott um ofurnæman frásagnarstíl og einlægni, og baráttuplaköt hennar, málverk, ljósmyndir, skúptúrar, skissur og gjörningar sýna að hún létt sig allt varða og dansaði hæglega á milli miðla.

Árið 1968 var Róska handtekin á Ítalíu fyrir óeirðir. Hún veitti mótrópa við handtökuna, var beitt harðræði og missti fóstur. Í kjölfarið fór hún að taka ljósmyndir af óeirðar-lögreglu að beita mótmælendur harðræði og skrifaði inn á eina þeirra með svörtum tússpenna; *Arturhald, kúgun, morð*. Róska sendi myndina inn á samsýningu Félags íslenskra myndlistarmanna árið 1969 en verkinu var hafnað. Upp úr því hófust hatrammar ritdeilur í dagblöðum, og Róska svaraði að endingu með því að saka formann FIM,

According to art historian Halldór Björn Runólfsson, Róska's uniqueness lies in her uncompromising self-revelation in her works of art. That was entirely new at the time, but it chimed with the philosophy of the SÚM group, who set out to disrupt the values and nature of visual art, at a time when the abstract was still the dominant form. In that same year Róska participated in an open-air show by 16 artists on the Skólavörðuholt hilltop in Reykjavík, where she set up an old washing machine, signifying housewifery and the consumer society, and transformed it into a rocket launchpad by inserting a firework into it. The work, which she called *Prospective Housewife*, was known as *Super Washing Machine*. It was a sculpture in keeping with the "ready-made" concept of the Dadaists, who redefined found objects as art, placing them in new contexts. *Super Washing Machine* attracted great attention – and sparked a scandalised response. Hjálmar Sveinsson, curator of a retrospective of Róska's art at the Living Art Museum in 2000, remarked in a press interview that *Super Washing Machine* was the first feminist performance art work. With her performance, Róska wanted to draw attention to gender inequality and women's status in society, and also to the futility and tragedy of armed conflict. At the time of the show, the Vietnam War was at its height, and Iceland was still the location of a controversial US military base.

That was a time of ferment in the campaign for gender equality. Women's rights gender inequality were burning issues of the 1960s and 70s. The art world was strongly male-oriented, and women sought reform and recognition, expressing themselves about the difficulties of being a woman in a man's world. Art began to evolve away from the masculine visual world of male artists, as women artists expressed themselves in feminist terms with the rise of the campaign for women's rights. A fighting spirit characterised feminism's second wave, and women's art grew freer and more raw as the movement gained in strength. Women were increasingly makers of art, and not simply the subjects of male artists, and they depicted their own views and the female experience in innovative ways in their art.

For Róska the subject of Woman was always central, and she reflected her own psyche and that of women in general in many of her works. She was a woman among men in the male-oriented community of artists, and she was unshakeably convinced that women were men's equals, and need not conform with the masculine norms of the bourgeoisie of the time. Influences from the European avant-garde and feminism are seen in Róska's personal, radical, lyrical, raw works, which express her fighting spirit and radicalism, reflecting the zeitgeist. Influences are clearly discernible from the flowing, dynamic lines of Aubrey Beardsley and Art Nouveau, Suzanne Valadon's radicalism, Dubuffet's raw style, the ideology and rebelliousness of the Dadaists and Surrealists, and the graphic art of Toulouse-Lautrec. Her drawings testify to a delicate narrative style and sincerity; and her campaign posters, paintings, photographs, sculptures, sketches and

Valtý Pétursson um íhaldsemi í félagsskap staðnaðra karlmanna sem hræddust samkeppni. Fólk áttæði sig ekki á boðskap né listrænu gildi ljósmyndanna, áleit þær ljótar og án allrar form- og fagurfræði. Þetta var framúrstefnuleg og pólitísk róttækni beint frá Ítalíu og Róska var í þessum verkum að persónugera hið pólitíkska í anda slagorðs annarrar bylgju femínisma: „Hið persónulega er pólitískt“. Að gera beitt pólitískt verk eftir erfiða reynslu var hennar leið til að tjá sig og ná fram úrbótum. Því miður skildu fáir hvað Róska var að gera en sett í samhengi við listasöguna og samtímann er auðvelt að sjá hversu beitt og áhrifamikið verkið var á þeim tíma, hversu djörf og hugrök hún var og bersýnilega langt á undan sinni samtíð. Róska var alvöru uppreisnarseggur og hikaði ekki við að berjast fyrir því sem skipti hana máli. Með þessu uppáttæki og láturnum sem fylgdu málaði hún sig að vissu leyti út í horn og sýndi varla myndlist á Íslandi næstu tvo áratugina. Persónulegt, súréaliskt og einlægt myndmál Róska blandaðist andstöðu hennar gegn abstraktlistinni og ríkjandi borgaralegum gildum og var andsvær við hinum karllægja og kerfisbundna módernisma.

Róska gaf ekki mikið fyrir fagurfræði og akademísku listhefð þótt hún hafi stúderað í Róm, og verið afar fær teiknari og hæfileikaríkur málari. Hún vildi nota sköpunarkraftinn og hæfileika sína til hreyfa við fólk, mótmæla óréttlæti, hafa áhrif og skapa umræðu. Hún var virk í mannréttindabaráttu hvar sem hún kom, í samtökum ungra aðgerðasína í Reykjavík og í Róm og var þekkt fyrir sterkar skoðanir, bersögul myndlistarverk, kraftmikil baráttuplaköt og borgaralega óhlyðni. Róska og Manrico tóku virkan þátt í framúrstefnu Rómarborgar næstu árin og Róska hannaði mikið af baráttuplakötum ásamt því að sinna myndlistinni. Árið 1973 hóf Róska nám í kvíkmyndagerð við Centro Sperimentale di Cinematografica. Eftir að námi lauk árið 1976 sneri hún sér að gerð og leikstjórn listaenna kvíkmynda og hvarf um hríð frá myndlist og aktívisma. Hún gerði nokkrar kvíkmyndir í samstarfi við vini og vandamenn en að lokum hurfu hún og Manrico af sviðinu og við tóku mögur ár í erfiðari heimi.

Á tíunda áratugnum fór aftur að bera á Róska á Íslandi eftir stremmbinn áratug á Ítalíu. Hún kom sér fyrir í íbúð í miðbænum og sýndi ný verk árið 1990 í Nýlistasafninu við góðar undirtektir. Árið 1993 hélt hún metnaðarfulla og róttæka sýningu á Sólon, *Konan 2000*, tileinkaða aldamótakonunni, *La Donna Duemila* á ítaliskri tungu. Á sýningunni mátti sjá konur eða vísun í konur í ýmiss konar listaverkum; femínískum skúptúrum, flennistórum vörum útskornum í spónaplötu, í stafrænum teikningum, ljósmyndum, klippimyndum og stórum litríkum málverkum innablásnum úr hugarheimi kvenna og popplist. Femínismi og erótík voru áberandi í verkunum og Róska sagði í blaðaviðtölum að hana langaði að sýna stöðu kvenna; að það séu konur í dag sem tali og standi gegn pólitískri ládeyðu en aftur á móti eigi konur langt í land með að ná markmiðum sínum, og að henni þætti mikilvægt að listamenn skrásetji söguna. Bragi Ásgeirsson skrifaði

performances show that there was so much that mattered to her, and she tripped lightly from one medium to another.

In 1968 Róska was arrested in Italy for rioting. She resisted arrest and was manhandled, leading to a miscarriage. After that experience she started to take photographs of riot police assaulting protestors; on one photo she wrote with a marker pen: *Reactionary, oppression, murder*. She submitted such an image to a group show held in 1969 by the Society of Icelandic Artists, but it was rejected. This led to a heated debate in the press; ultimately Róska accused the chair of the Society, Valtýr Pétursson, of conservatism among a group of stagnant males who were afraid of competition. People did not grasp the message, nor the artistic significance, of the photographs, which were dismissed as ugly and lacking in all formal structure and aesthetic value. The works represented an avant-garde political radicalism straight from Italy, and in them Róska was personifying the political, in keeping with the catchphrase of the second feminist wave: *the personal is political*. Making an acerbic political work after a difficult personal experience was her way of expressing herself and calling for change. Sadly, few understood what Róska was doing, but in the context of art history and that era it is easy to see how caustic and potent the work was in its time, and how daring and brave the artist was – and far ahead of her time. Róska was a true rebel, who did not hesitate to fight for what mattered to her; but due to this exploit and the resultant furore, she had in a sense painted herself into a corner. She hardly exhibited in Iceland for the next two decades. Róska's personal, surreal and candid imagery, combined with her opposition to abstract art and dominant bourgeois values, became her answer to male-oriented systematised modernism.

Róska had little interest in aesthetics and the academic art tradition, although she had studied in Rome and was skilled at drawing and a talented painter. She wanted to use her creative powers and talent to touch people, to protest against injustice, to have an influence and encourage debate. She was active in human-rights campaigns wherever she went – among young activists in Reykjavík and in Rome – and she was renowned for her strong views, forthright art works, powerful campaign posters and civil disobedience. Róska and Manrico were active in the avant-garde in Rome, and Róska designed many campaign posters, as well as working on her art, for the next few years. In 1973 she commenced studies in filmmaking at the Centro Sperimentale di Cinematografica in Rome. After completing her studies in 1976 she turned to making and directing avant-garde films; her art and activism were temporarily set aside. She made a number of films in collaboration with friends and relatives, but ultimately she and Manrico disappeared from the limelight. Difficult years of hardship followed.

In the 1990s Róska reappeared in Iceland after a trying decade in Italy. She made her home in an apartment in central Reykjavík, and in 1990 she exhibited new works

óvægna gagnrýni um sýninguna í *Morgunblaðið* og sagði að þarna fær „kona í uppreisnarhug gegn karlaveldinu“. En ekki hvað? Var Róska ekki alltaf í uppreisn? Gagnvart óréttlæti heimsins og líka gegn sjálfri sér. Bragi áttáði sig ekki á því að femínismi er jafnréttisstefna sem ekki hefur það markmið að draga karlmenn niður heldur fremur að benda á, með uppreisn ef þörf krefur, nauðsyn þess að allir standi jafnfætis og sitji við sama borð óháð kyni, litarhætti, stétt eða stöðu. Sýning Róska var mögnuð og endurspegladí áherslur í lok annarrar bylgju og í aðdraganda briðju bylgju femínismans á tíunda áratugnum, og sýndi að Róska var samkvæm sjálfri sér og langt frá því að vera stöðnuð.

Í marsmánuði árið 1996 framdi Róska afar persónulegan og súrealískan gjörning í Nýlistasafnini, *Rok – Súrealisminn lifir*, þar sem hún gerði upp líf sitt á dramatískan og myndrænan hátt. Að lokum las hún upp súrealískar og heimspeglar hugleiðingar um lífið og listina, og talaði um „sífeldla uppreisn í lifandi póesíu og pólitík“. Tíu dögum síðar, 13. mars lést Róska á heimili sínu, aðeins 56 ára gömul. Eftir Róska liggur flóra af einlægum, beinskeyttum, undurfögrum og kraftmíklum verkum í fjölmörgum miðlum, og endurspeglar þau líf hennar, listasögu og sögu samfélags eins og sjá mátti á fyr nefndri yfirlitssýningu í Nýlistasafnini árið 2000. Aðalsteinn Ingólfsson segir í gagnrýni um sýninguna í DV að Róska hafi verið „réttnefndur lífskúnstner“ sem gerði ekki greinarmun á lífi sínu og list. Hún hafi unnið með mismunandi miðla og myndlist hennar hafi verið blanda af öllu í senn, allt frá persónulegum útleggingum á ástinni, öfgafullum fantasíum, angistarfullri hjálparbeiðni ráðvilltrar konu yfir í þjóðfélagsádeilu og herhvatningar til vinstrisinna. Sýningin sýndi hversu fjölhæfur og hæfileikaríkur listamaður Róska var, hversu djörf og kjörkuð skref hennar voru á leið sinni um listheiminn, og ekki síst hversu litrik hún var í lífi sínu og listsþópun.

Rauði þráðurinn í verkum Róska er annars vegar persónulegur og súrealískur og hins vegar femínískur og pólitískur. Sjálfsmyndir og baráttuvek, lýrískar og flæðandi teikningar, ljósmyndir og hugleiðingar úr daglegu lífi, poppaðir litafletir, konur og jafnréttismál. Í gegnum málningarlögin og úr hrárrí, flæðandi pensilskriftinni skín angist konu sem bjó við ótta í karllægu samfélagi en einnig glittir í sterkar konur sem stefna áfram án hindrana. Híð síðar nefnda á sér í lagi við um baráttuplakotin og seinni tíma verk sem oft sýna sterkar konur í forgrunni heimta réttlæti og jafnrétti. Í ólíkum verkum endurspeglar Róska bjartsýni og barráttuhug í bland við áhyggjur og erfiðleika í eigin lífi. Pessar andstæður í verkum Róska og hvernig hún endurspeglar two andstæða og ólíka heima, jafnvægi og ójafnvægi, öryggi og óöryggi, áræðni og viðkvæmni, gera það að verkum að þau ná til áhorfandans og úr verður samtal, samtal milli kynslóða og tímabila, hins liðna og þess sem er að eiga sér stað, og ekki síst einlægt og gefandi samtal milli Róska og þess sem upplifir og skynjar.

Verk Róska tala til okkar og þau tala inn í samtímann vegna þess að þau eru hlaðin róttæknir, sögu og tilfinningum. Myndlist miðlar sögu, hún ósar af skaparanum, persónunni

at the Living Art Museum, to a favourable reception. In 1993 she held an ambitious and radical show at Sólon, dedicated to the woman of the millennium: *Woman 2000 or La Donna Duemila* in Italian. The exhibition showed women, or allusions to women, in works of many kinds: feminist sculptures, huge lips cut out of chipboard, digital drawings, photographs, collages and large, colourful paintings inspired by women's psyche and pop art. Feminism and the erotic were striking elements of Róska's works; in press interviews she said that she wanted to depict the position of women; that there are women today who stand, and speak, against political stagnation, but that women still have a long way to go to achieve their objectives; and that she sees it as important that artists should document history. Artist/critic Bragi Ásgeirsson wrote a harsh review of the exhibition in daily *Morgunblaðið*, calling Róska "a woman in rebellion against the patriarchy." Surely that was no surprise? Wasn't Róska always rebelling? Against the injustices of the world, and against herself, too. Bragi did not appreciate that feminism is an egalitarian ideology, whose objective is not to drag men down, but to point out – by means of rebellion if necessary – the necessity that all should be on an equal footing, regardless of gender, colour, class or status. Róska's powerful show reflected the emphases of the end of feminism's second wave and in the lead-up to the third wave, in the 1990s, and showed that the artist was true to herself, and far from stagnation.

In March 1996 Róska gave a highly personal and surrealistic performance at the Living Art Museum: *Tempest – Surrealism Lives*, in which she summed up her life in a dramatic and vivid manner. Finally she read aloud surrealist and philosophical observations on life and art, and spoke of "constant rebellion in living lyricism and politics." Ten days later, on 13 March, Róska died at her home at the age of only 56. Róska left a diverse flora of sincere, forthright, beautiful, powerful works in a range of media, that reflect her life, art history and the history of a society, as was evident in the above-mentioned retrospective at the Living Art Museum in 2000. In his review of the exhibition in daily DV, art historian Aðalsteinn Ingólfsson wrote that Róska had been a true *Lebenskünstler* or "life artist," drawing no distinction between her life and her art; that she had worked in various different media, and that her art had been a mixture of everything, from personal interpretations of love, extreme fantasies and an anguished call for help from a bewildered woman, to social polemics and radical rallying cries. The exhibition demonstrated how versatile and talented an artist Róska was, and how daring and audacious her steps through the art world, and not least how colourful she was, both in her life and in her art.

The ongoing themes in Róska's art are on the one hand personal and surreal, on the other feminist and political. Self-portraits and campaigning works; lyrical, flowing drawings; photographs and observations from daily life; dazzling fields of colour; women and gender equality. Through the layers of paint and from the raw, flowing brushstrokes shines the torment of a woman who lived in

sem hana skapar, og hún endurspeglar það góða og það slæma sem á sér stað í hug og hjörtum manna og í samfélagini sem það tilheyrir. Róska var fulltrúi nýbylgju og breyttra hugmynda og hún þorði þegar aðrar þorðu ekki. Hún tók pláss og hafði áhrif með myndlist sinni og aðgerðum, áræðni og sköpunargáfu. Að ná til manneskjú með myndlistarverki eða orðræðu er einstakt og Róska gerði það svo sannarlega. Fyrir það ber að þakka. Hjartans þakkir Róska, fyrir samtalið, andagiftina og róttæknina!

fear in a male-oriented society; but also glimpses of strong women who go their own way, free of obstacles. The latter applies especially to the campaign posters and works from the artist's later years, which often depict strong women in the foreground of a world of justice and equality. In differing works Róska reflects optimism and fighting spirit, alongside the worries and difficulties of her own life. These antithetical elements in Róska's works, and her representation of two opposite and different worlds – balance and imbalance, security and insecurity, daring and fragility – mean that they reach out to the observer, giving rise to a dialogue: a dialogue between generations and eras, between past and present; and not least a sincere and rewarding dialogue between Róska and the person who experiences and perceives her and her work.

Róska's works speak to us, and they speak to the present time, because they are fraught with history and emotions. Art mediates history, it billows from its creator, the person that makes it, and it reflects the good and bad that takes place in the minds and hearts of individuals, and in the society from which it springs. Róska was an embodiment of the New Wave and of changed ideas, who dared where others did not. She took up space, and had an influence through her art and actions, daring and creativity. To reach a person through a work of art or discourse is rare, and Róska certainly did so. For that we should be grateful. Heartfelt thanks, Róska, for the dialogue, inspiration and radicalism!

Ágúst 1967, Róska á vinnustofu sinni í Ásmundarsal/ August 1967, Róska in her studio in Ásmundarsalur

Ljósmyndusafn Reykjavíkur Reykjavík Museum of Photography

Febrúar 1996, Róska sennilega á vinnustofu sinni/ February 1996, Róska in her studio

Ljósmyndusafn Reykjavíkur Reykjavík Museum of Photography

LISTAMAÐUR ARTIST
RÓSKA (1940–1996)

◆ Ragnhildur Óskarsdóttir, Róska feiddist í Reykjavík árið 1940. Hún stundaði nám í Menntaskólanum í Reykjavík einn vetrur en innritaðist í Myndlista- og handíðaskólann árið 1960 þar sem hún var við nám til 1962 og kynntist framúrstefnulegum hugmyndum og listamönnum. Hún flutti til Prag og stundaði listnám þar veturnum 1962–1963, bjó á listamannanýlendu París í eitt ár en flutti árið 1965 til Rómáar á Ítalíu og stundaði nám í Accademia di Belle Arti di Roma til ársins 1967. Eftir námið var Róska virk í „avant garde“ myndlistarsenunni, hún gekk til liðs við SÚM hópinn, sýndi verk sín víða og tók virkan þátt í baráttu ungra aðgerðasínna í Reykjavík og í Róm.

Árið 1973 hóf Róska nám í kvikmyndagerð við Centro Sperimentale di Cinematografica og snéri sér að gerð kvikmynda og leikstjórn árið 1976 þegar hún lauk námi. Hún bjó í Róm til ársins 1990, flutti til Íslands í byrjun tíunda áratugsins, sinnti myndlist og sýndi ný verk. Róska hélt fjölda einkasýninga og tók þátt í samsýningum m.a. með SÚM hópnum á Íslandi, í Skandinávíu og í Evrópu. Ásamt því að sinna listsköpun og aktívisma kennið Róska grafík, vann í ítölsku sjónvarpi og skrifaði greinar í blöð og tímarit á Íslandi og erlendis. Róska lést aðeins 56 ára að aldri á heimili sínu í miðbæ Reykjavíkur tíu dögum eftir að hafa framið gjörninginn *Rok–Surrealisminn* lifir í Nýlistasafnini árið 1996.

Eftir Róska liggja ótal verk unnin í ólíka miðla; bersögul málverk og pappírverk, fagurlega hönnuð og útfærð baráttuplaköt, framúrstefnuleg silkiþrykk, ljósmyndaverk, gjörningar, skúlpúrar og einlægar skissubækur og teikningar sem endurspeglar hugarheimi konu sem neitaði að gangast við hefðbundnum hugmyndum um list og samfélag í karllaegum heimi myndlistar á seinni hluta síðustu aldar. Árið 2000 var haldin yfirlitssýning á verkum Róska í Nýlistasafni Íslands, sýningarárjóri var Hjálmar Sveinson. Verk eftir Róska má finna í safneign Nýlistasafnsins, Listasafns Íslands, Listasafni Reykjavíkur, Stedelijk listasafnini í Amsterdam, Nýlistasafnini í Madrid, í Bari og Reggio Emilia á Ítalíu og víðar.

◆ Róska, Ragnhildur Óskarsdóttir, was born in Reykjavík in 1940. After studying for one year at Reykjavík High School she enrolled in 1960 at the Icelandic College of Arts and Crafts (forerunner of the Iceland University of the Arts), where she studied until 1962, becoming acquainted with avant-garde ideas and artists. She moved to Prague, where she studied art 1962–63, then spent a year in an artists' colony in Paris before moving in 1965 to Rome, where she studied at the Accademia di Belle Arti di Roma until 1967. After her studies Róska was active on the avant-garde art scene: she joined the *SÚM* young artists' group, showed her art widely, and was active in campaigns by young activists in Reykjavík and Rome. In 1973 Róska commenced film studies at Centro Sperimentale Dell Arte Cinematografica in Rome, and on graduation in 1976 she turned her attention to filmmaking and directing. She lived in Rome until 1990, then moved to Iceland, where she practised her art and exhibited new works.

Róska held a large number of solo shows, and took part in group shows, e.g. with the *SÚM* group in Iceland, Scandinavia and elsewhere in Europe. Alongside her art practice and activism, Róska taught printmaking, worked for Italian TV, and wrote articles in newspapers and periodicals in Iceland and abroad. Róska died at the age of only 56 at her home in central Reykjavík, ten days after showing the performance work *Rok–Surrealisminn lifir* (Tempest–Surrealism Lives) at the Living Art Museum in 1996. Róska's oeuvre comprises innumerable works in a range of media: forthright paintings and paper works, beautifully designed and developed campaign posters, avant-garde silkscreen prints, photographic works, performances, sculptures and candid sketchbooks and drawings that reflect the psyche of a woman who refused to submit to conventional ideas of art and society in the male-oriented art world of the latter half of the twentieth century. In 2000 a retrospective of Róska's art was held at the Living Art Museum, curated by Hjálmar Sveinsson. Works by Róska are in the collections of the Living Art Museum, the National Gallery of Iceland, the Reykjavík Art Museum, the Stedelijk Museum in Amsterdam, the Museo de Arte Contemporáneo in Madrid, in Bari and Reggio Emilia in Italy, and elsewhere.

SÝNINGARSTJÓRI CURATOR
ÁSTRÍÐUR MAGNUÐDÓTTIR

◆ Ástríður Magnúsdóttir (f. 1972) lauk BA prófi í listasögu og listfræði frá Háskóla Íslands árið 2013 með kynjafræði sem aukafag, og BA prófi í myndlist frá Listaháskóla Íslands árið 2008. Áhugasvið hennar innan listasögu og listfræði eru nútíma- og samtímalist, ljósmyndasaga, feministisk listfræði og staða kvenna innan myndlistarheimsins. Ástríður hefur á síðustu árum sinnit meistaránámi í listfræði, kennslu, skrifum, sýningarárjórn og eigin rannsóknum, ásamt því að sitja í nefndum tengdum listum og menningu, þ.á.m. í ráðgefandi faghóp um styrkeitingar menningar, íþróttu og tómstundaráðs sem fulltrúi Bandalags Íslenskra listamanna og tvísvar í úhlutunarnefnd Starfslauna myndlistarmanna. Ástríður sinnir um þessar mundir kennslu við Listnámsbraut Myndlistaskólans í Reykjavík og í Ljósmyndaskólanum ásamt því að vinna að eigin rannsóknum og sýningarverkefnum.

◆ Ástríður Magnúsdóttir (b. 1972) graduated from the University of Iceland with a BA in art history and art theory in 2013 with gender studies as a minor subject, and in 2008 from the Iceland University of the Arts with a BA in Fine Art. Her fields of interest within art history and theory are modern and contemporary art, history of photography, feminist art theory and the status of women within the art world. In recent years Ástríður has been working on an MA in art theory, together with teaching, writing, curating and her own research, while also sitting on committees in the field of arts and culture, including as a member of an advisory professional group on grants allocated by the Reykjavík Culture, Sports and Leisure Board, representing the Federation of Icelandic Artists, and twice on the allocation committee for artists' bursaries. At present Ástríður is teaching on the Visual Arts programme of the Reykjavík School of Visual Arts and at the School of Photography, while also working on her own research and exhibition projects.

LISTAMENN ARTISTS
GJÖRNINGAKLÚBBURINN
KATRÍN ELVARSDÓTTIR
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR

SARA BJÖRNNSDÓTTIR
ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR

IDU-STREYMI

TURBU-LENCE

ÍDUSTREYMI TURBULENCE

GJÖRNINGAKLÚBBURINN/
THE ICELANDIC LOVE CORPORATION
JÓNÍ JÓNSDÓTTIR & EIRÚN SIGURÐARDÓTTIR

Aqua Maria

2018

Video · Vidéo

Samið og leikstýrt af Written and directed
GIJÖRNINGAKLÚBBNUM/ THE ICELANDIC LOVE
CORPORATION (EIRÚN SIGURÐARDÓTTIR
& JÓNÍ JÓNSDÓTTIR)

Sópran Soprano singer
AGNES WÄSTFELT

Píanó Piano
HAFDÍS PÁLSDÓTTIR

Aqua Maria ljóð Aqua Maria poem
GIJÖRNINGAKLÚBBNUM/ THE ICELANDIC LOVE
CORPORATION (EIRÚN SIGURÐARDÓTTIR
& JÓNÍ JÓNSDÓTTIR)

Aqua Maria tónverk Aqua Maria score
FRANZ SHUBERT/SIGVALDI KALDALÓNS/
ÓLAFUR BJÖRN ÓLAFSSON

Kvikmyndun/klipping Film/Editing
BALDVIN VERNHARDSSON

Lýsing Lights
KJARTAN DARRI KRISTJÁNSSON

LISTAMENN ARTISTS

GIJÖRNINGAKLÚBBURINN
KATRÍN ELVARSDÓTTIR
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
SARA BJÖRNSDÓTTIR
ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR

SALUR GALLERY 3
05.06—29.08.2021

◆ Í verkinu *Aqua Maria* er sópransöngkona í rými sem svipar til gufubaðs en eftir því sem á líður verður rýmið óræðara. Á meðan söngnum stendur myndast vatnsdropar á hári hennar og andliti, þéttast og þyngjast þangað til að þeir streyma niður andlitið.

Vídeoíð hverfist um *Aqua Maríu* sem er táknumynd baráttuandans sem rís upp úr hafinu sem innblástur fyrir þá umbreytingu sem konur eru að upplifa í samtímanum, undir áhrifum bytingar- og baráttuanda gegn óréttlæti og ofbeldi, eins og má sjá um allan heim í herferðum eins og #metoo, Kvennagöngunni, Black Lives Matter, Druslugögum og Free the Nipple sem eru skipulagðar á netinu.

Aqua Maria tekur einnig á brennandi umhverfismálum og hnattrænni hlýnum. Við eignum aðeins eina jörð og einn líkama, hvortveggja samanstendur af 70% vatni. *Aqua Maria* er í okkur öllum og bytingin er í okkur öllum, nafn hennar, María, felur bæði í sér hebreiska orðið fyrir bytingu og íslenskt orð fyrir haf.

Aqua Maria vísar í sterka strauma samtímans: frá náttúrunni til femínisma, frá list til vistfræði. Verkið táknað mannlegt traust á innsæi í ljósi nýrrar tækni og streymi stafræna hafsins.

◆ Myndlistarkonurnar Eirún Sigurðardóttir og Jóní Jónsdóttir eru starfandi meðlimir Gjörningaklúbbins sem var stofnaður af þeim ásamt myndlistarkonunni Sigrún Hrólfsdóttir árið 1996. Sigrún starfaði með hópnum til ársins 2016 og grafsíki hönnuðurinn Dóra Ísleifsdóttir frá 1996–2001.

Eirún og Jóní útskrifuðust báðar frá Myndista- og handíaskóla Íslands 1996. Eirún stundaði framhaldsnám við Listaháskólan í Berlin 1996–1998 og útskrifaðist með viðbótar-diplómu í hagnýtri jafnréttisfræði frá Háskóla Íslands 2014. Jóní stundaði framhaldsnám við Konunglegu listaakademíuna í Kaupmannahöfn 1997–1999 og útskrifaðist með mastersgráðu í kennslufræðum frá Listaháskóla Íslands 2011.

Hugmyndir Gjörningaklúbbinsins tengjast oft félagslegum málefnum með feminiskum áherslum í bland við glettni og hressandi einlægni. Gjörningaklúbburinn vinnur í þá miðla sem bjónum hugmyndum hana hverju sinni, svo sem gjörninga, ljósmyndir og innsetningar og nýttir sér gjarnan verkfræði ömmunar, handverk og útsjónarsemi í bland við glasileika og nútímatækni.

Gjörningaklúbburinn er kynntur af Pinksummer Contemporary Art.

◆ *Aqua Maria* features a soprano singing inside a space that resembles a steam bath but as the scene progresses, the space becomes more ambiguous. During her singing drops of water condense in her hair and face, becoming heavier until they stream down her face.

The video is based on the symbolic figure of *Aqua Maria* who rises from the ocean to serve as an inspiration for the current transformation women are experiencing in our time, influenced by the worldwide spirit of revolt and struggle against injustice and violence, as it is manifested in #metoo, Women's March, Black Lives Matter, Slut Walks and Free the Nipple campaigns that are organised through the world wide web.

The water in *Aqua Maria* responds to burning ecological issues and global warming. We only have one earth and one body, both consisting of 70% water. *Aqua Maria* is in all of us, the water in all of us and the revolution in all of us, her name Maria indicating rebellion in Hebrew and mar, sea, in Icelandic.

Aqua Maria relates to the strong undercurrents of our times: from nature to feminism, from art to ecology. It represents the human trust in intuition in light of new technologies and the stream of the digital ocean.

subtle social critique that often incorporates ideas of traditional femininity, with feminist approach.

ILC's interdisciplinary art led them to collaborate with Björk Guðmundsdóttir for her *Volta* album in 2007 and a wide range of other collaborations e.g. GusGus, Ensemble Adapter and Ragnar Kjartansson.

Jóní and Eirún graduated from The Icelandic Collage of Arts and Crafts in 1996. Jóní studied at The Royal Danish Academy of Fine Arts 1997–1999 and graduated with MA.Ed. in Art Education from Iceland Academy of the Arts in 2011. Eirún studied at Berlin University of the Arts 1996–1998 and graduated in 2014 from the University of Iceland with a postgraduate Diploma in Applied Gender Studies.

The Icelandic Love Corporation has actively

and

successfully

worked

in

the

field

of

visual

art,

both

at

home

and

abroad,

using

nearly

all

possible

media—including

performance,

video,

photography,

and

installation—the ILC

confronts

the

seriousness

of

the

world

with

works

that

blend

playfulness,

humor

and

spectacle

with

refreshing

genuineness

and

spectacle

GJÖRNINGAKLÚBBURINN
KATRÍN ELVARSDÓTTIR
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
SARA BJÖRNNSDÓTTIR
ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR

◆ Við erum stödd innandyra og horfum út. Við erum stödd utandyra og horfum inn. Kona í rauðri kápu, hjólhýsi eftir miðnætti, gul gluggatjöld – allt eru þetta vísbindingar í brotakennndri frásögn sem vekja upp spurningar frekar en að gefa svör. Í myndaröðinni *Margsaga* verðum við vitni að óljósum atburðum sem við höfum óvart ratað inní. Eins og óboðnir gestir í sviðsmynd sem neitar að uppljóstra hvort hún sé raunveruleg eða skálduð. Brotin raðast saman og þróngva upp á okkur margræðri atburðarrás. Hvort sem okkur líkar betur eða verr.

◆ We are inside looking out. We are outside looking in. A woman in a red coat, a mobile home after midnight, yellow curtains – these are all clues in a fragmented narrative that raises questions rather than provides answers. In the photography series *Equivocal* we witness enigmatic events that we inadvertently have taken part in. Like uninvited guests in a scenario that refuses to reveal whether it is fact or fiction. The fragments combine in multiple ways and force upon us incomplete story lines of an ambiguous nature. Whether we like it or not.

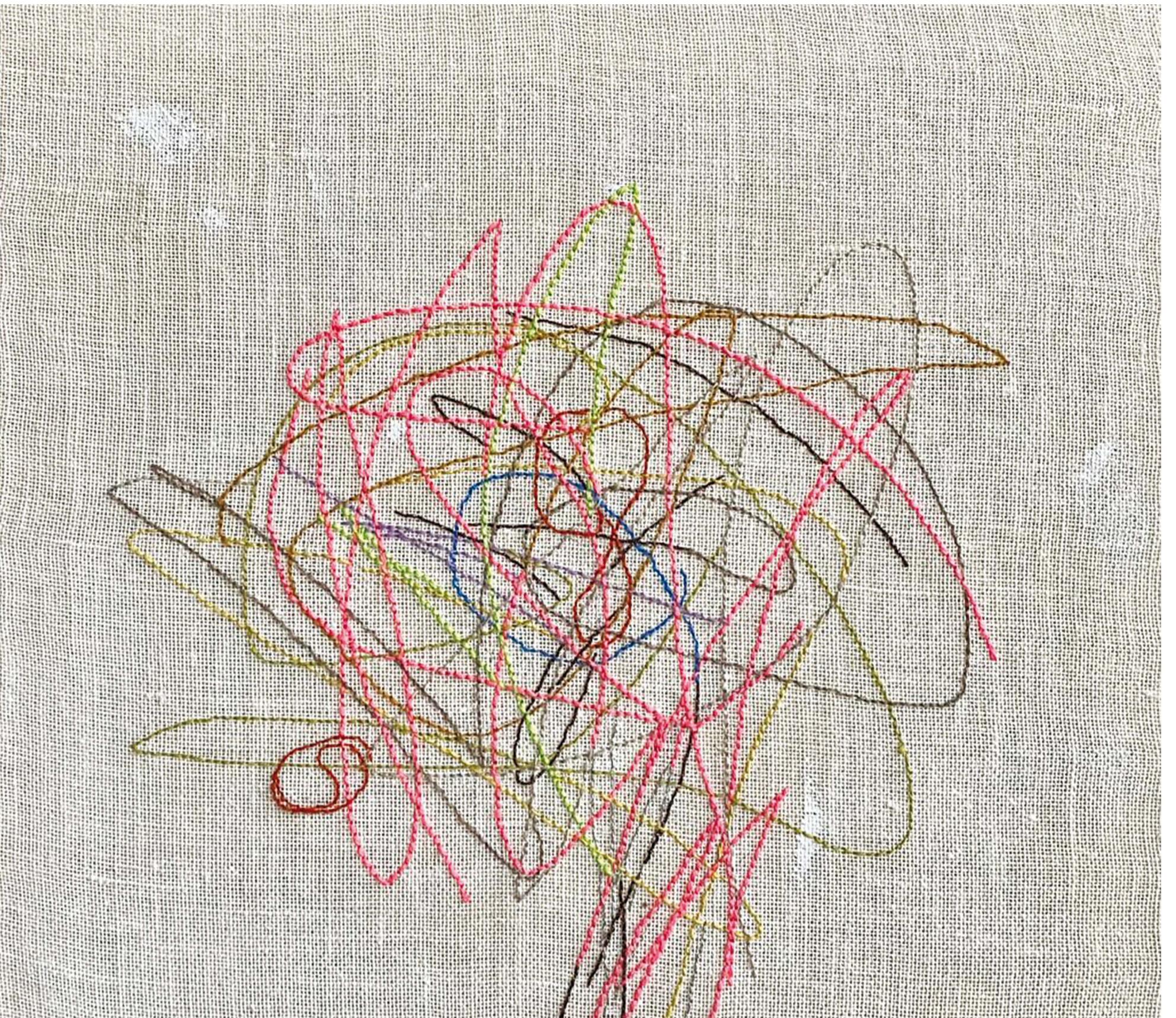
◆ Katrín Elvarsdóttir (f. 1964) lagði stund á nán í myndlist og ljósmyndun í Bandaríkjum. Ljósmyndaverk hennar einkennast af brotakennnum en jafnframt óraðum frásögnum, þar sem leikið er með hugmyndina um sameiginlega minningarsköpun. Verkin innihalda oft frásagnir af dularfullum atburðum sem áhorfandinn verður óafvändandi hluti af, þar sem ákvæðir hlutur eru sýnilegir en öðru er leyft að liggja á milli hluta, og það sem útaf stendur kallast fram í hugskotsjónum áhorfandans. Þannig gerast verkin innan óræðs tíma og sögusviðs, upppfull tilvisana og styðjast við kvíkmyndalega aðferðarfræði, mjúkan fókus og snarpi notkun ljós og skugga. Á sama tíma og Katrín hafnar hefðbundinni heimildanotkun ljósmyndamiðlinsins nýttir

hún sér rannsóknarmöguleika hans og eðlislæga eiginleikis til áleittinna myndsköpunar og fagurfræðilegrar tjáningar innan samhengis samtímalista. Verk hennar hafa verið sýnd viðsvegar hér á landi og erlendis, má þar meðal annars nefna Listasafn Reykjavíkur og Listasafn Islands, Forum Box í Helsinki, Ljósmyndasafnið í Seóul, Martin Asbæk gallerí í Kaupmannahöfn, BERG Contemporary í Reykjavík og Frankfurter Kunstverein í Frankfurt. Hún hefur hlutið verðskuldað lof fyrir verk sín og ýmis verðlaun, meðal annars hin virtu EIKON verðlaun, Deutsche Börse tilnefningu og Ridgefield Guild of Artists verðlaunin, auð Hess sem hún er meðstjórnandi Ljósmyndahátiðar Íslands.

◆ Katrín Elvarsdóttir (b. 1964) studied fine arts and photography in the US. Her photographic works tell fragmented narratives of an ambiguous nature, often playing on the idea of socially collective memory-making. They often serve as a placeholder for enigmatic events that the viewer inadvertently becomes a part of, a story half-realized, half-imagined. Her work might best be described as suggestive, choosing to reside in the realm of an unscripted, imagined timelessness, often utilizing cinematic methods, as well as soft focus and chiaroscuro. She continues to forego the photographic medium's conventional documentation usage, rather focusing on the research of the medium itself and its innate possibilities towards contemporary

image-making and aesthetical expression. Her work has been exhibited worldwide, in institutions such as The Reykjavík Art Museum and the National Gallery of Iceland, Forum Box in Helsinki, The Museum of Photography in Seoul, Martin Asbæk Gallery, Copenhagen and Frankfurter Kunstverein in Frankfurt. She has been awarded and nominated for numerous prestigious awards, such as the EIKON Award, The Deutsche Börse Photographic Prize and the Ridgefield Guild of Artists Award, as well as serving as a co-director of the Icelandic Photography Festival.

IÐUSTREYMI
TURBULENCE

KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
Bleikt krass/Pink Scribble
2021
Garn á striga Yarn on canvas

LISTAMENN ARTISTS

GWÖRNINGAKLÜBBURINN
~~KATRÍN ELVARSDÓTTIR~~
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
~~SARA BJÖRNNSDÓTTIR~~
~~ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR~~

SALUR GALLERY 3

05.06—29.08.2021

◆ Saumuðu verkin kalla ég saumaðar teikningar þær sem ég styðst við skissur eða hraðteikningar. Oftast eru þetta konur og ómeðvitaðar línur en stundum krass sem skapast í teiknihreyfingunni. Ég teikna þær hratt og án umhugsunar og vildi stækka þær en varðveita um leið kraftinn og léttileikann sem býr í þeim. Saumurinn var niðurstaðan og síðan bætist litur þráðarins við, það verður eins og að mala með ullinni.

Textaverkin eru síendurteknar setningar með persónulegri handskrift. Setningarnar liggja í hversdagsleikanum og tengjast myndmáli teikninganna, en með sífeldri endurtekningu þyngist merking orðanna, breytist og magnast.

◆ “Sewn drawings” is what I call the sewn works, which I base on sketches or quick drawings. Generally they depict women and spontaneous lines, and sometimes scribbles created in the movement of drawing. I draw them fast and without deliberation, and I wanted to enlarge them while retaining the power and lightness that resides in them. Sewing was the solution, and then the colour of the yarn is added – it becomes like painting with the wool.

The text works are reiterated sentences in personal handwriting. The sentences lie in everyday life, and relate to the imagery of the drawings; with constant repetition the meaning of the words is changed, growing weightier and more expansive.

◆ Kristín Gunnlaugsdóttir er fædd á Akureyri 1963. Hún stundaði nám við Myndista- og Handíðaskóla Íslands frá 1984–87, læroi íkonagerð í klaustri í Róm á ítalum 1987–88 og útskrifaðist frá Accademia di belle Arti í Flórens 1988–94.

Kristín hefur eingöngu starfað við myndlist, haldið fjölda einkasýninga og tekið þátt í samsýningum, heima og erlendis. Verk hennar eru í eigu helstu opinberra safna landsins, ásamt fjölda fyrirtækja og einkaaðila. Kristín hefur einnig verið stundakennari við Listaháskóla Íslands og Myndlistaskólanum í Reykjavík frá 2016. Hún hefur fengið ýmsar viðurkenningar fyrir list sína og var veitt fálkaorðan árið 2018 fyrir framlag sitt til myndlistar.

Verk Kristínar eru fjölpætt í tækni en byggja á klassískri hefð málaraflistarinnar. Hún vinnur með teikningu, málun á pappi og stríga, eggtemperu á tré með blaðgulli og saumuð verk á stríga.

Hugmyndaheimum Kristínar beinist að tilvistarsþurningum manneskjunnar, ekki síst frá sjónarhóli konunnar og stóðu hennar í samtímanum. Á fyrstu árum ferilsins höfðu verk Kristínar yfir sér trúarlegan helgi-

myndablað þar sem sýndu meðal annars samband manns og náttúru eða móður með barn. Í kringum 2011 breytust verk hennar með tilkomu stórra saumaðra vegteppa þar sem myndmálið varð beit og berort gangnwart kynhlutverkum, kvenlikamanum og bælingu.

Prátt fyrir að taka fyrir tabí og konuna sem kynveru má einnig greina ljóðrænan einfaldleika og humor í verkum Kristínar, ekki síst undanfarin ár.

Í verkum sínum er hún óhrædd að kenna nýjar slöðir og breyta til innan myndmáls síns, gjarnan með að tefla saman andstæðum.

Í saumuðu verkunum á þessari sýningu styðst Kristín við teikningar og skissur, þar sem hugmyndirnar hafa fengið að fæðast óheftar. Teikningin er útfærð í saum og staekkuð svo kraftrit hennar og léttleiki njóti sín. Með því að endurtaka hversdagslegar setningar breytist merking orðanna, þyngist og magnast.

Kristín's works are made in range of media, while building on the classical painting tradition. She works with drawing, painting on paper and canvas, egg tempera on wood with gold leaf, and sewn works on canvas.

Kristín's conceptual approach is concerned with the existential questions faced by human beings, not least from the perspective

of women and their status in the present time. In the early years of her career, Kristín's art had an aura of religious, iconic art, depicting for instance the relationship between humanity and nature, or mother and child. Around 2011 her art changed with the advent of large sewn tapestries, whose imagery was fierce and forthright vis-à-vis gender roles, the female body and repression.

While she has addressed taboos and the woman as a sexual being, a lyrical simplicity and humour are also to be found in Kristín's work, not least in recent years.

In her works she does not hesitate to explore new territory and to make changes within her imagery, often in order to juxtapose opposites.

In the sewn works displayed here, Kristín makes use of drawings and sketches, in which her ideas are permitted to evolve freely. The drawing is then developed in sewing, and enlarged in order to give its power and lightness free rein. By repeating everyday sentences, the meaning of the words is changed, growing weightier and more expansive.

◆ „Undanfarin ár hef ég verið að vinna að texta-klippiverkum. Verkin bera titilinn *Milli línanna* sem er lína/setning úr einu verkinu og tilvísun í að þó þetta sé míni hugsamið þá eru orðin klippt úr samhengi einhvers annars og liggja því milli línanna, í verkunum sjálfum liggur líka eitthvað milli línanna sem gefið er í skyn en þarf að hugsa um.“

„Textinn er oft á tíðum eins og lítil saga, ljóð eða þæling. Getur verið beittur, ljóðrænn, ádeila, húmor eða súrrealískur. Hann fjallar mikið um listina, að vera listamaður og manneskja. Stundum er ég að tala um fólk sem ég hef hitt á förnum vegi, vini og vandamenn þó það sé ekki vitað við lestar verkanna.“

◆ Sara Björnsdóttir er fædd í Reykjavík 1962. Hún nam við Myndista- og handiðaskóla Íslands frá 1991–1995 og MA Fine Art frá Chelsea College of Art & Design í London 1996–1997.

Frá útskrift hefur Sara verið áberandi á íslenskri listasenu og starfað ótullega að myndlist. Hún á að baki fjölda einka- og samsýninga og hefur synt á helstu söfnunum á Íslandi. Listasafn Íslands og Listasafn Reykjavíkur eiga verk eftir hana. Árið 2001 hlaut Sara viðurkenningu úr Minningarsjóði Dungals og ári síðar 2002 viðurkenningu úr listasjóði Guðmundu Andrésdóttur. Árið 2010 hlaut hún Alternative Routes verðlaunin fyrir myndband á 700IS Hreindýraland. Á arunum 2000–2015 var hún stundakennari við

Myndlistaskólan í Reykjavík og við Listaháskóla Íslands. Sara var stjórnarmeðlimur og gjaldkeri í stjórn Myndhögvarafélags Reykjavíkur 2010–2011. Einnig hefur hún verið í úthlutunarnefndum Myndlistarsjóðs, Kynningararmiðstöðvar íslenskar myndlistar og Muggs. Hún var einn af stofnendum Gallerí Kling & Bang í Reykjavík sem er í dag eitt virkasta og framsækasta galleríð á Íslandi.

Árin 2015–2019 bjó Sara í London og stofnaði The Art Society sem er titillinn á verkefni sem voru tvær alþjóðlegar samsýningar með 20 listamönnum báðar halldnar í London. Ásamt því að stofna verkefnið, var hún skipuleggjandi, sýningastjórið einn sýnenda í báðum sýningum.

◆ Sara Björnsdóttir was born in Reykjavík in 1962. She studied 1991–95 at the Icelandic College of Art and Crafts and 1996–97 at the Chelsea College of Art & Design in London for her MA in Fine Art.

Since her graduation Sara has had a high profile on the Icelandic art scene, and works diligently at her art. She has shown her work in numerous solo and group exhibitions, including Iceland's leading art venues. Works by her are in the collections of the National Gallery of Iceland and the Reykjavík Art Museum. In 2001

Sara received an award from the Dungal Memorial Fund, and in 2002 from the Guðmunda Andrésdóttir Art Fund. In 2010 she won an Alternative Routes prize for a video work presented at the 700IS Reindeerland

festival. From 2000 to 2015 she was a visiting teacher at the Reykjavík School of Visual Arts and the Iceland University of the Arts. Sara was a board member and treasurer of the Association of Reykjavík Sculptors 2010–11. She has also served on allocation committees for the Visual Arts Fund, the Icelandic Art Centre and the Muggur fund. She was one of the founders of Gallery Kling & Bang, one of Iceland's most dynamic galleries today.

When living in London 2015–19, Sara founded the Art Society—a project consisting of two international exhibitions of the work of 20 artists, both held in London. In addition to launching the project, Sara was the organiser and curator of both exhibitions, and one of the participating artists.

LISTAMENN ARTISTS

GWÖRNINGAKLÜBBURINN
KATRÍN ELVARSDÓTTIR
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
SARA BJÖRNNSDÓTTIR
ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR

Elsku jörð. Beloved Earth.

Nú veit ég Now I know
hvað var svona what was so
sorglegt. sad.

Að vera. To be.
Svo ég fór So I went
en ég er komin. but I'm back.
Til að vera. To stay.

Og þá heyri ég hljóð And then I hear a sound
og heyri að þetta muni vera and hear that it must be
rödd míni, my voice,
sem hefur sofið í líkamanum. which has been sleeping in my body.

Hún kemur úr beinum mínum, It comes from my bones,
vöðvum, taugum og innymum, muscles, nerves and viscera,
rödd úr eldgömlu myrkri, a voice from primeval darkness,
rödd úr ókomnu ljósi. a voice from potential light.

Hugsa sér. Rödd, Think. A voice,

Hún kemur úr frumunum, It comes from the cells,
úr hverri einustu frumu from every single cell

hvílandi, whispering,
þróttmikil, potent,
segjandi: saying:

Ég er til. I am.

Viltu hafa hljóð. Will you keep silence.

Hljóð. Silence.

Og gefa það frá þér. And break it.

◆ Elísabet Jökulsdóttir (f. 16. apríl 1958) er rithöfundur og skáld i Reykjavík. Fyrsta bók hennar kom út árið 1989 en það var ljóðabókin Dans í lokuðu herbergi. Hún hefur gefið út

fjölda bóka, boðið sig fram í forsetaframboði árið 2016 og nú síðast vann hún Íslensku bókmennataverðlaunin.

◆ Elísabet Jökulsdóttir is an author born in Reykjavík on 16 April 1958. Her first book of poems came out in 1989. She has written many short stories, novels, and plays. In 2016 Elisabet

ran for President of Iceland. Earlier this year she won the Icelandic Literary Prize.

SALUR 3

5.06—29.08.2021

LISTAMAÐUR ARTIST

ANNA KOLFINNA KURAN

SALUR GALLERY 2

05.06—29.08.2021

YFIRTAKA TAKEOVER

◆ **Yfirtaka** er röð gjörninga eftir Önnu Kolfinnu Kuran, þar sem markmiðið er að fylla ólík rými með kvenorku og líkönum. Kveikju verksins má rekja til vangaveltna um sýnileika kvenna í samfélagini. Á Íslandi er ekki hægt að fullyrða að konur séu ósýnilegar eða raddlausar. En hvaða konur eru það sem við heyrum í og sjáum? Hverjar eru það sem taka pláss og hafa hljómgrunn? Hugmyndin með *Yfirtökunni* er að búa til vettvang fyrir konur úr ólíkum samfélagshópum að sameinast í samstöðu og krafti. Verkið kannar mátt myktarinna og kyrrðarinna og orkunnar sem myndast þegar margar konur koma saman.

Fyrir Listasafn Árnesinga hefur Anna Kolfinna skapað þríþætt verk sem byggir á hugmyndafræði *Yfirtökunnar*: myndbandsverk, gjörning á opnum sýningaráinnar og hljóðverk. Í myndbandinu mynda konurnar samstöðu, búa til mynstur og máta sig við arkitektúr listasafnsins. Þetta er staðbundið myndbandsverk þar sem flytjendurnir fást við dularfullar og táknrænar athafnir. Á opnunardeg sýningaráinnar þann 5. júní 2021, gera konurnar innrás í listasafnið og fremja gjörning þar sem verða sterkar tilvísanir í athafnir myndbandsins. Þær birtast innan um sýningargesti og leiða hæga og stigmagnandi athöfn sem skapar dulúðlega og rafmagnaða stemmningu. Eftir opnunina endurfæðist hluti verksins. Raddirhluti gjörningsins á opnunardegini verður tekinn upp og settur aftur inn í rýmið, þar sem hann mun hljóma líkt og bergmál gjörningsins, og öðlast þannig sjálfstætt líf sem hljóðverk það sem eftir lifir sýningartímabilsins.

Myndbandsverkið, gjörningurinn frá opnunardegini og hljóðverkið eru þríþætt nálgun á sama viðfangsefnið sem rannsakar mörk tíma og rúms í einum rauðum alheimi.

◆ *Takeover* is a performance series by Anna Kolfinna Kuran, which aims to fill different spaces with femme energy and bodies. The work evolves around the artist's reflections on women's visibility in our society. In Iceland one cannot claim that women are invisible or without voice. But which women do we see and hear? Who are the women that take up space and get listened to? The idea behind *Takeover* is to create a platform for women of different backgrounds to unite in solidarity and strength. The work explores the power of stillness and softness and the energy created by many women coming together.

For LÁ Art Museum Anna Kolfinna has created a threefold work consisting of a video work, live performance at the exhibition's opening and a sound piece. In the video work the women come together in solidarity, creating patterns in the architecture of the museum. A site specific video work in which the women perform mysterious ceremonies. At the opening of the exhibition on June 5th 2021, the women will invade the museum with a performance in which they refer to the actions in the video, as well as using their voice to fill up the space with their energy. They appear amongst the crowd and perform a powerful and escalating ceremony which creates a mystical and electric atmosphere. After the opening a part of the performance is reborn. The women's voices will be recorded during the performance and put back into the space where it will become a sound piece.

The video, the performance at the opening and sound piece present three independent approaches of the same idea experimenting with time and space in one red universe.

◆ Anna Kolfinna Kuran (f. 1989) er sjálfstætt starfandi listakona. Hún útskrifaðist með BA-gráðu af samtímadansbraut Listaháskóla Íslands árið 2013 og með meistaragráðu í performance fræðum (e. performance studies) úr New York Háskóla árið 2017. Verk Önnu Kolfinnu taka á sig ólíkar myndir þar sem flæði milli miðla, greina og aðferða er greinilegt, megin áherslan liggur þó í því sjónrauna og líkamlega. Gengumgangandi þemu í verkum hennar eru að rannsaka viðfangsefni sem við koma líkama konunnar og samtíma feminíma. Anna Kolfinna er meðal stofnenda fjölistahópanna *Detur* og *Krafwerk* sem unnið hafa að ýmsum sýningum sem meðal annars fyrir Reykjavík

Dance Festival (2013) og Sequences Art Festival (2015). Undanfarin ár hefur Anna Kolfinna einblínt á langtíma verkefni sem ber titilinn *Konulandslag* þar sem hún rannsakar tengsl milli kyns og rýmis. Verkefnið er marglaga listræn og fraðileg rannsókn þar sem hún skoðar vægi kvenlikamans og sýnileika kvenna í mismunandi umhverfum. Markmiðið með verkefnumi er að varpa ljósí á og gera heim kvenna, í sinni margslungu mynd, sýnilegan í formi lifandi verka á svíði, gjörninga, ljósmynda og myndbandsverka. Meðal þessara verka eru röð gjörninga undir yfirskriftinni *Yfirtaka* þar sem markmiðið er að fylla ólík rými með kvenlikönum og röddum.

◆ Anna Kolfinna Kuran (b. 1989), is an artist based in Reykjavík, Iceland. She received her Bachelor's degree in contemporary dance from Iceland University of the Arts in 2013 and completed her Master's degree from New York University in Performance Studies in 2017. Anna Kolfinna's work is cross-disciplinary, most often manifesting in performance and visual works. Her artistic research is mainly focused on, but not excluded to, contemporary feminism and themes regarding the female body and image.

Anna Kolfinna has worked on various projects such as the long term collaborations *Detur* (e. Daughters) and *Krafwerk* and a

personal project titled *Woman Landscape* in which she explores the connection between space and gender. The latest development within *Woman Landscape* is the *Takeover* series, which is a social art project bringing together women of all ages and different backgrounds in a powerful performative ceremony.

RITNEFND EDITORIAL BOARD
KRISTÍN SCHEVING
ÁSTRÍÐUR MAGNÚSDÓTTIR
ZSÓKA LEPOSA

PÝÐING TRANSLATION
ANNA YATES
HELGA SOFFÍA EINARSDÓTTIR

LJÓSMYNDARAR PHOTOGRAPHERS
ÁRI KÁRASON, JIM SMART
(LJÓSMYNDASAFN REYKJAVÍKUR)
EYÞÓR ÁRNASON, PÉTUR
THOMSEN (LISTASAFN
REYKJAVÍKUR);
OWEN FIENE;
SIGURÐUR GUNNARSSON
(LISTASAFN ÍSLANDS)

HÖNNUN DESIGN
STUDIO STUDIO
(ARNAR FREYR GUÐMUNDSSON,
BIRNA GEIRFINNSDÓTTIR)

ÚTGEFANDI PUBLISHED BY
LISTASAFN ÁRNEISINGA
LÁ ART MUSEUM 2021

ISBN

978-9935-9527-3-8

ÞAKKIR FÁ THANKS TO:
Fjölskylda Rósku, Höskuldur Harri Gylfason, Borghildur Óskarsdóttir og Ósk Vilhjálmsdóttir, Listasafn Íslands, Listasafn Reykjavíkur, Ljósmyndasafn Reykjavíkur, Nýlistasafnið, Halldór Björn Runólfsson, Oddný Eir Ævarsdóttir, Mörður Árnason, Guðrún Erla Geirdóttir, Hilmar Einarsson, Ingibjörg Jónsdóttir, Skúli Gunnlaugsson, Svandís Egilsdóttir, Sverrir Kristinsson, Vilhjálmur Bjarnason.

SÝNINGARNAR ERU STYRTAR AF
THE EXHIBITIONS ARE SUPPORTED BY
Safnaráði Museum
Council of Iceland
Uppbyggingarsjóður Suðurlands
South Iceland Development Fund

Rannsóknarstyrkur (Róska) frá Myndlistarsjóði
Research Grant from the Icelandic Visual Arts Fund

LISTAMENN ARTISTS
GJÖRNINGAKLÚBBURINN
KATRÍN ELVARSDÓTTIR
KRISTÍN GUNNL AUGSDÓTTIR
SARA BJÖRNNSDÓTTIR
ELÍSABET JÖKULSDÓTTIR

IÐU— STREYMI TUR

LISTAMAÐUR ARTIST
ANNA KOLFINNA KURAN

SALUR GALLERY 2
05.06—29.08.2021

YFIRTA TAKEOV

LISTASAFN
ÁRNESINGA

LÁ
ART MUSEUM